

Laura Gallego
Laia López

La Sara i les Golejadores

Les Golejadores
no es rendeixen

Estrella Polar

Laura Gallego

La
Sara i les
Golejadores

**Les Golejadores
no es rendeixen**

Il·lustracions de Laia López

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Las Goleadoras no se rinden*

© del text: Laura Gallego, 2010

© de les il·lustracions: Laia López, 2019

© de la traducció: Reversible, 2010

© d'aquesta edició: Edicions 62, S.A., 2019

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: maig del 2010

Primera edició en aquesta presentació: setembre del 2019

ISBN: 978-84-9137-863-1

Dipòsit legal: B. 15.399-2019

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de **paper ecològic** i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

Un partit per sorpresa

S'acabava de sentir el timbre que anunciava el pati, i la Sara corria pels passadissos del col·legi a tota velocitat. S'obria pas entre la marea d'alumnes, treia el cap a les classes, i tot perquè buscava les jugadores del seu equip. Va ensopegar amb l'Àngela i l'Àlicia, que sortien de l'aula de 2n A xerrant animadament.

—Noia, a veure si vigiles una mica més! —va protestar la primera.

—Sí, que sembles un tio, tros d'animal! —la va seguir la seva amiga de l'ànima.

—Em sap greu... —va panteixar la Sara aturant-se al seu costat—. És que us he de dir... una cosa molt important...

Les dues noies van fer un xisclet emocionat.

—Que potser l'Héctor vol sortir amb una de nosaltres? —va aventurar l'Alícia.

—O és que els Mystic Boys fan un concert? —va afegir l'Àngela.

—No, això no pot ser, ja ho sabríem, nosaltres.

—Doncs sí, tens raó...

—No és res d'això! —les va tallar la Sara amb impaciència—. És que demà tenim un partit!

Les dues se la van mirar com si estigués boja.

—Fas broma, oi?

—La lliga no es torna a reprendre fins la setmana que ve, ho vas dir ahir a l'entrenament!

—Sí, però recordeu el partit contra el Liceu que no vam poder jugar per culpa de la pluja? —va dir la Sara—. Doncs la federació l'ha fixat per a demà! De manera que a les onze clavades us vull veure al col·le, puntuals com un rellotge, perquè si no...

L'amenaça va quedar en l'aire, ja que en aquell moment els mòbils de l'Àngela i l'Alícia van sonar alhora. La Sara no s'hi va entretenir, amb elles: encara havia d'avisar la resta de l'equip, i havia de fer-ho abans que les altres noies fessin plans per a dissabte.

Les Golejadores havien acabat la primera volta de la lliga interescolar en una posició mitjana, ni al principi ni al final de la classificació. Havien comptat que disposaven de dues setmanes lliures abans del començament de la segona volta, però en l'últim moment la federació havia notificat a en David, el seu entrenador, que aprofitarien un d'aquests dissabtes per jugar el partit que tenien pendent. La Sara ho havia sabut aquell mateix matí, en arribar al col·legi, i havia passat les dues últimes classes

mossegant-se les ungles, nerviosa, preguntant-se com prepararien el partit amb tan poc temps.

Però el primer que s'havia de fer era avisar totes les jugadores. Va veure la Fani al costat dels armariets i li va cridar sense aturar-se:

—Demà a les onze tenim partit al colle! Passa-ho!

Va trobar les altres noies a les grades del camp de futbol i es va parar al costat per recuperar l'alè.

—Ei, on vas tan de pressa? —va somriure l'Eva.

—Tranquil·la, que no hem dit res d'important abans que tu arribessis —se'n va riure la Carla.

—Demà... tenim partit —va poder dir la Sara, finalment.

—Ja ho sabem —va respondre la Mònica.

—Sí, sí, contra el Liceu! A les onze al colle —va saltar la Isabel, emocionada—. Uiiiiii!

—Ja... ja ho sabíeu? —va balbucejar la Sara amb estranyesa.

La Mònica va aixecar el mòbil.

—Acabem de rebre un missatge de la Vicky —va explicar.

De sobte, la Sara es va sentir molt ximple. Naturalment, just en entrar a classe havia explicat allò del partit a la Vicky, la seva millor amiga, i li havia

parlat de la necessitat d'informar-ne a tot l'equip al més aviat possible. Però, com de costum, la Vicky havia estat més intel·ligent que ella, i en lloc de sortir corrents quan es va sentir el timbre s'havia limitat a enviar missatges a tothom. La Sara es va girar i va veure com s'acostava tranquil·lament pel pati, xerrant amb la Fani, l'Àngela i l'Àlicia. Va decidir veure el costat positiu de la situació.

—Bé —va dir—, almenys ja ho sap tothom.

—Vaja, doncs a mi no em fa cap gràcia —va sospirar la Mònica—. Tenia plans per demà.

—Hi haurà entrenament extra, aquesta tarda? —va preguntar l'Àlex—. Jo també he quedat, però puc passar de la gent i venir a jugar, eh?

La Sara va esperar que la Vicky i les altres arribessin al seu costat per respondre:

—En David m'ha dit que fem el que vulguem, però que, si no quedem aquesta tarda, demà caldrà venir abans, a dos quarts de deu o a les deu, per organitzar la tàctica i tot plegat.

—La tàctica serà la mateixa de sempre —va replicar la Carla amb un badall d'avorriment—. I jo m'estaré on m'estic sempre: a la porteria. No cal que vingui, jo.

La Sara li va adreçar una mirada enfadada i es

va tombar cap a la Vicky, que ja havia tret una de les seves llibretes. Entre totes dues van organitzar la votació, i finalment es va decidir per majoria fer un entrenament extra aquella tarda. Moltes de les noies s'ho estimaven més que no pas haver de matinar dissabte.

—Ens anirà bé —va intentar animar-les l'Eva—. No oblideu que el Liceu és un dels millors equips de la lliga, i això vol dir que ens hi haurem d'esforçar.

De manera que aquella tarda gairebé totes les noies de l'equip es van presentar a la pista després de les classes per entrenar-se. Però, de fet, no van practicar gaire. Després d'un breu escalfament i uns exercicis bàsics, en David les va reunir al seu voltant i van estar una estona parlant del que farien al partit de l'endemà. En un cert sentit, la Carla tenia raó: no hi hauria grans novetats. A en David li agradava que les seves pupil·les s'ho passessin bé jugant, que s'ho passessin bé al camp, més enllà de rivalitats o de la competitivitat. De vegades era divertit provar coses noves, i ho feien, però només de cara a partits que semblaven més senzills, o quan ja ho havien practicat als entrenaments. Afrontar un partit difícil amb

una estratègia diferent, o que no controlessin encara, només serviria per posar-les nervioses i fer-les sentir més insegures que de costum.

—Sé que no esperàveu que haguéssim de jugar contra el Liceu tan aviat —va acabar—, però estic segur que ho fareu bé. És veritat que és un bon equip, però també ho era el Montesol, i vau jugar un partidàs contra elles, oi?

Hi va haver murmuris d'assentiment.

—Doncs llavors que no se'n parli més. Demà, jugueu com sabeu i tot anirà bé.

L'endemà, quan la Sara va arribar al col·legi vestida amb l'equip de les Golejadores, va descobrir, amb gran sorpresa, que el camp de futbol ja estava ocupat.

Bocabadada, va contemplar com els Falcons, l'equip masculí de l'escola, mantenien un disputat partit contra un altre equip que vestia de verd i blanc.

Es va sentir una mica incòmoda. Feia molt temps que les Golejadores no coincidien amb els Falcons. El calendari estava confeccionat de mane-

ra que, quan l'equip de noies jugava a casa, el de nois ho feia al col·legi rival, i al revés. Però, és clar, va reflexionar la Sara mentre anava a reunir-se amb les seves amigues, allò d'aquell dia era una emergència. Les Golejadores tenien un partit pendent, i només el podien jugar un dels caps de setmana de descans abans de la segona volta. Però a la lliga de nois hi participaven més equips, i no hi havia setmanes de descans entre la primera i la segona volta, de manera que els Falcons jugaven cada dissabte. I aquell, en concret, els havia tocat coincidir.

—Hola, capitana! —la va saludar la Isabel quan la va veure—. Ho has vist? El camp està ocupat! Hi ha partit!

—Síííí, juguen els Falcons! —va sospirar l'Alícia amb els ulls brillants.

—Tant de bo haguéssim vingut abans! —es va lamentar l'Àngela—. Així hauríem pogut veure el partit des del principi!

—Però si no us agrada gens matinar! —se'n va riure l'Àlex—. No crec que us haguéssiu llevat abans per venir a veure un partit!

—Pels Falcons, fem el que calgui! —va replicar l'Alícia, molt digna.

La Carla va fer com si tingués ganes de vomir.

tar, i la Isabel es va posar a riure. La Vicky les va cridar a l'ordre:

—Una mica de respecte, eh? Tampoc no és tan dolent animar els Falcons.

—Com que no? —va grunyar l'Àlex—. Sí que te n'has oblidat aviat, que són l'enemic!

—Només són l'equip masculí —va replicar la Vicky—. Tots representem el mateix col·legi, així que no té sentit que ens barallem a aquestes alçades, i jo no penso entrar en una estúpida guerra de sexes. Seria llançar pedres contra la nostra pròpia teulada.

—Em sembla bé, però estaré d'acord amb tu quan aquests orangutans ens valorin com a equip amb els mateixos drets que ells —va declarar la Mònica—. Abans no.

—Però no tots són així —va dir la Sara—. I, a més, la veritat és que l'opinió de gent com en Lucas i en Mateo ens hauria d'importar ben poc.

—Per què estem parlant dels Falcons, encara? —va protestar la Carla—. El que ens hauria de preocupar són les jugadores del Liceu! Jugarem contra elles i no contra els nois, no?

Però era evident que algunes noies, especialment la Júlia, que era molt tímida, estaven preocupades.

—Tranquilles —va dir la Sara—, el partit dels Falcons deu estar a punt d'acabar. Després se n'aniran a casa, jugarem nosaltres i ja està.

Però les coses no van sortir exactament com ella havia predit. Per començar, els Falcons van guanyar el partit per un aclaparador quatre a un, la qual cosa va motivar que se n'anessin a les dutxes celebrant la victòria escandalosament, molt satisfets de si mateixos.

—Ben bé com galls dindi —va murmurar la Mònica quan els va veure marxar.

La Sara es va mirar el rellotge. Eren tres quarts d'onze, així que no tenien gaire temps per escalfar-se.

—Som-hi, noies, que tenim feina —les va animar.

Moments més tard, i sota la supervisió d'en David, que acabava d'arribar, les Golejadores trotaven a l'entorn del camp de futbol. Les noies del Liceu també havien aparegut feia una estona, i els xavals del club de fans de les Golejadores havien ocupat el seu lloc habitual a les grades i desplegaven la nova pancarta que havien confeccionat per a l'ocasió. Deia:

GOLEJADORES: EN FUTBOL I FINS I TOT EN BOXA
LA VICTÒRIA SERÀ NOSTRA

Es notava que havien fet el cartell a correccuita.

No era estrany, perquè havien sabut la data del partit la tarda abans.

—No m'agrada, aquesta pancarta —va dir la Vicky a la Sara mentre s'escalfaven—. Sembla que estiguem incitant a la violència.

—Dona, la boxa és un esport...

—Sí, però de la manera que ho diu, sembla que les avisem que anirem a bufetades. I ja saps que l'Àlex no necessita que l'hi diguin dues vegades.

—És una manera de parlar. Potser no trobaven paraules que rimessin amb nostra...

—Però què dius, si n'hi ha per donar i per vendre! —va replicar la Vicky—. A veure...

La Sara estava a punt de desafiar-la que inventés una rima de suport a l'equip quan li va cridar l'atenció el que passava a les grades: alguns nois de l'equip masculí s'hi havien assegut amb la intenció, pel que semblava, de quedar-se a veure el partit de les Golejadores.

—Oh, no —va murmurar, desitjant que les altres no se n'adonessin.

Però no va tenir sort. L'Àngela i l'Alícia ja es miraven els nois de reüll, i se'ls escapaven rialletes dissimulades, i la Júlia havia abaixat el cap,

vermella com un tomàquet, perquè els cabells li tapessin la cara. La Mònica, per la seva banda, es mirava els Falcons com desafiant-los que fessin un sol comentari masclista, mentre que l'Àlex va fer un gest d'amenaça als bessons, passant-se dos dits pel coll, per recordar-los que, com es passessin de la ratlla, se les tindrien amb ella.

La Sara va pensar en l'última vegada que els Falcons les havien anat a veure. S'havien colat al solar on feien l'entrenament i s'havien rigut cruelment d'elles perquè moltes noies no sabien jugar, encara. Ara, tot i això, semblaven més discrets. Potser el fet d'estar en un partit oficial i de tenir tan a prop el sorollós club de fans de les Golejadores els convidava a comportar-se d'una manera més formal. O potser era que les noies per fi semblaven un equip de debò i jugaven partits de debò. En tot cas, a la Sara li va semblar que en l'actitud dels Falcons hi havia més interès que ganes de molestar.

Però no va poder continuar reflexionant sobre el tema, perquè el partit estava a punt de començar. Després dels tràmits de rigor, els dos equips van ocupar posicions al camp i l'àrbitre va marcar el començament del partit.

Les Golejadores van fer el servei inicial i es

van preparar per intentar arribar a la porteria contrària. Però encara no havien acabat de posar-se en situació que una de les davanteres del Liceu es va llançar de sobte a l'atac i va tallar la passada que la Vicky feia a l'Eva.

Va ser tan sobtat que les Golejadores amb prou feines van tenir temps de reaccionar. En menys de dos minuts les jugadores del Liceu, que fins llavors havien semblat una mica avorrides i gairebé somnolentes, es van despertar i van prendre la iniciativa amb autoritat. Amb un seguit de passades ràpides van superar la primera línia de l'equip rival i es van adreçar a la porteria defensiva per la Carla, que saltava de nerviosisme.

—Què feu, què feu? —protestava—. Pareu-les, que van com motos!

També en David els cridava un munt d'instruccions des de la banda. Desesperades, les Golejadores es van replegar mirant d'aturar l'atac de les noies del Liceu.

Però aquelles noies jugaven massa bé.

Corrien ràpides com el vent, regatejaven les contràries amb una facilitat insultant i feien unes passades tan ajustades que gairebé era impossible tallar-les. Eren un equip fort, segur i molt

compenetrat, i la Sara va pensar que les havien subestimat; això es devia al fet que el dia previst per al partit, que havia començat plujós, les jugadores del Liceu havien estat les primeres a decidir que no volien jugar. La Sara va recordar de sobte que els resultats de les Golejadores a la lliga eren molt bons de moment: anaven en primera posició, per davant del Montesol, un equip que fins aleshores havien considerat el més fort.

Però semblava clar que les noies del Liceu encara eren millors.

La Sara va tractar desesperadament d'acostar-se a la jugadora que tenia la pilota. Va veure que regatejava la Fani sense gaires problemes i que també deixava enrere la Isabel, que hi posava molta fe, però que encara no sabia jugar bé. La Sara es va demanar on devia estar la Júlia, que era la millor defensa que tenien, i va recordar de sobte que s'havia quedat a la banqueteta; s'ho havia estimat més perquè la presència dels nois a la grada la posava nerviosa.

L'Àlex va sortir a trobar la jugadora del Liceu. Que l'Eva jugués a la davantera havia fet que la Terminàtrix tornés a la defensa, i la Sara va creuar mentalment els dits, desitjant que la pogués aturar.

I l'Àlex ho va intentar. Era una jugadora forta i dura, però no gaire ràpida. La noia del Liceu va fer una finta i la va deixar enrere.

L'Àlex va ficar la cama de totes maneres, intentant aconseguir la pilota, però no se'n va sortir. La rival va caure a terra, però abans se les va arreglar per passar la pilota a una companya desmarcada. L'àrbitre no va xiular falta per no trencar l'avantatge que tenia l'equip agreujat.

Ara, només la Dasha i la Carla s'interposaven entre la jugadora del Liceu i la porteria de les Golejadores. La Dasha era una jugadora molt bona i no seria tan senzill sobrepassar-la, però la noia del Liceu no s'ho va plantejar: la Sara, l'Eva, l'Àngela i l'Alícia se li enganxaven per darrere, de manera que, sense pensar-s'ho dues vegades, va xutar a porta.

La Sara es va aturar en sec, amb el cor que gairebé li sortia del pit.

El llançament de la davantera del Liceu va ser alt i potent, desviat cap a la dreta, perquè la Carla, que cobria el costat esquerre de la porteria, no el pogués aturar. La Sara va desitjar amb totes les seves forces que la pilota sortís fora, però no hi va haver sort: la Carla no va poder rebutjar la pilota,

que va entrar entre els dos pals en un gol magnífic que va posar el Liceu per davant al marcador.

Allò va ser com una dutxa d'aigua freda per a les Golejadores.

Mentre les rivals celebraven el gol (amb poc entusiasme, com si el que acabaven de fer no fos res de l'altre món), la Sara i les seves amigues van tornar a les seves posicions amb el cap baix, sense atrevir-se a mirar cap a les grades, des d'on les observaven els nois.

La Sara es va mirar el rellotge: no feia ni deu minuts que jugaven i ja perdien per un gol a zero. Però el pitjor no era això; al capdavant, un gol es podia remuntar. No, el pitjor de tot havia estat aquella sensació d'impotència, de veure's desbordades davant d'un equip que era molt millor que el seu, i amb diferència.

Angoixada, la Sara va buscar l'entrenador amb la mirada, però ell li va indicar amb gestos que es calmés. Encara quedava molt partit endavant.

Era veritat, però la Sara no les tenia totes.